

Arrest

nr. 248 346 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 28 maart 2019.

1.2. Op 19 november 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 22 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en u bent geboren op 13 februari 1981 te San Salvador. U bent katholiek. U woonde in Santa Tecla met uw moeder, uw partner en haar twee kinderen in het huis van uw moeder. Van januari 2013 tot mei 2015 werkt u bij de nationale politie als lijfwacht. Uw functie hield in dat u, samen met een collega, een afgevaardigde van de politieke partij ARENA moest beschermen. U verdiende hiermee 423 dollar per maand.

In december 2014 ging u in het kader van een politieke campagne van de afgevaardigde waarvan u de lijfwacht was, naar de wijk waar u woonde om alle huizen af te gaan en zo stemmen te winnen, waardoor bendeleden van de MS ontdekten dat u voor de politie werkte. Aanvankelijk hielden ze u tegen op straat wanneer u ze tegenkwamen en eisten ze geld van u. U gaf hen dan 2 of 3 dollar. Omdat u wist dat ze geld zouden eisen wanneer u hen tegenkwam, stopte u met geld mee te nemen. De bendeleden hielden u vervolgens tegen op straat en eisten "renta" van u. U moest vanaf dan maandelijks 150 dollar betalen. Dat kon u echter niet betalen, dus lieten ze het bedrag zakken naar 120 dollar. Omdat u dat ook te veel vond, lieten ze het bedrag opnieuw zakken naar 100 dollar. Ze dreigden ermee uw familie te vermoorden indien u niet zou betalen. Na een jaar renta betaald te hebben, besloot u ontslag te nemen bij de politie in de hoop gerust gelaten te worden. De bendeleden bleven u echter renta vragen.

U was op dat moment werkloos, maar hielp soms mee in de eettent van uw moeder. Vanaf januari 2016 werkte u als assistent-boekhouder in een bakkerij in de kolonie waar u woonde. U verdiende hiermee maandelijks 375 dollar. Om naar uw werk te gaan, nam u de bus. U had geen andere inkomsten. Uw moeder had wel een eigen eettent en uw broer en zus stuurden geld vanuit de Verenigde Staten naar uw moeder.

In 2017 diende u een aanvraag in voor een Amerikaans visum in, maar dit werd geweigerd. In december 2018 eisten bendeleden 25 dollar extra, die u betaalde. Ook eisten ze dat u hen wapens van de politie bezorgde, maar u weigerde dit te doen. Ze gaven u vervolgens een maand tijd en dreigden dat als u het niet zou doen, ze u en uw familie zouden vermoorden. U bent vervolgens uit uw huis vertrokken en bent met uw partner en haar kinderen gaan wonen in het huis van de grootmoeder van uw partner. U bent op 28 februari 2019 gestopt met werken in de bakkerij en hebt dan besloten om naar België te komen. U bent op 12 maart 2019 nog gehuwd met uw partner. Zij is in El Salvador achtergebleven en woont momenteel met haar kinderen in het huis van haar grootmoeder. Uw moeder N. E. V. P. (O.V. X; CG X) was naar de Verenigde Staten gereisd en heeft u dan hier vervoegd. Zij diende in België een verzoek tot internationale bescherming in op 2 december 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de geboortektes van u, uw echtgenote en haar twee zonen, uw huwelijksakte, uw diploma, bewijs dat u bij de politie heeft gewerkt, uittreksel strafregister, de klacht die u indiende bij de politie, uw afgewezen visumaanvraag voor de VS, uw vluchtinformatie, foto's van uw gezin en nieuwsberichten over de algemene situatie in uw land.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van***

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, acht het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het mogelijk dat u geviseerd werd door leden van de MS.

U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u werd afgeperst door bendeleden vanaf december 2014, nadat bendeleden van de MS ontdekten dat u werkte voor de politie (CGVS, p. 11). U moest eerst, wanneer u hen passeerde, 2 of 3 dollar betalen. Daarna eisten ze van u dat u renta betaalde (CGVS, p. 15). Eerst vroegen ze 150 dollar, maar omdat u dat niet kon betalen lieten ze het bedrag zakken naar 120 dollar en vervolgens 100 dollar (CGVS, p. 15). Hoewel de eis tot betaling gepaard zou zijn gegaan met verbale bedreigingen, moet er worden vastgesteld dat u bent ingegaan op hun vraag en dat u hiermee verdere problemen met de bende verhinderde (CGVS, p. 11). Zelfs wanneer u enkele dagen te laat was met uw betalingen, kreeg u hierdoor geen extra problemen maar liet de bende u toe om het geld later te betalen (CGVS, p. 15-16). Met betrekking tot de gevolgen van de afpersing op uw levensomstandigheden blijkt uit uw verklaringen dat u op geen enkel moment geld moest lenen om uw rekeningen te betalen (CGVS, p. 6). Verder blijkt dat u inwoonde in het huis van uw moeder en dat uw broer en zus haar regelmatig geld opstuurden vanuit de Verenigde Staten (CGVS, p. 6). Daarnaast had uw moeder ook nog een eigen zaak, waar u op het moment dat u werkloos was, kon werken om geld te verdienen (CGVS, p. 10, 16). Bovendien verlaagde de bende het bedrag dat u moest betalen toen bleek dat 150 dollar en 120 dollar voor u te veel was (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen over uw persoonlijke vrees blijkt dan ook niet dat u in een situatie van extreme armoede was beland, of bij terugkeer zal belanden, waardoor u onmogelijk kon, of zal kunnen, voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u op basis van afpersingen geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schande in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Daarnaast beweert u dat de bendeleden op 28 december 2018 eisten dat u hun politiewapens bezorgde (CGVS, p. 11, 18). Indien u dit niet zou doen, zouden bendeleden u en uw gezin vermoorden (CGVS, p. 11). U weigerde en besloot te verhuizen. U beweert dat u zich verstopte in het huis van de oma van uw partner in San Marcos (CGVS, p. 11), waar u nog bijna drie maanden bleef wonen en van waaruit u nog met de bus naar uw werk kon gaan zonder enige problemen tot u ontslag nam op 28 februari 2019 (CGVS, p. 19, 20). Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin er geen verdere problemen hebben gehad (CGVS, p. 11). Bovendien wonen uw partner en haar twee kinderen er nog steeds zonder problemen te hebben gekend sinds uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 11). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat uw beweerde problemen lokaal van aard zijn geweest.

Er rijzen bovendien vragen over enkele van uw verklaringen die uw geloofwaardigheid toch wel aantasten. Zo stelt u eerst dat er wachtposten zijn die iedereen controleren die de wijk binnenkomt, maar slaagde u er toch in om twee maanden lang ongezien op uw werk te geraken (CGVS, p. 14). De uitleg die u geeft dat de bendeleden u niet zouden gezien hebben aan uw werk, terwijl de kantoren vlakbij de bakkerij zelf waren (CGVS, p. 20) kan niet overtuigen.

Bovendien beweert u ook dat benadeelden nog zijn langs gegaan op uw werk, bij uw huis en bij de school van uw zoon, iets wat u overigens hebt nagelaten om bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te vermelden (CGVS, p. 19, 20).

Verder kan gesteld worden dat uw houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo blijkt uit de aangifteakte die u bij DVZ neerlegde, dat u pas klacht hebt ingediend bij de politie op 15 maart 2019. Het is uitermate vreemd dat u wachtte met naar de politie te stappen om een klacht in te dienen tot vijf dagen voor uw vertrek, gezien de eerste feiten die u er aanhaalt dateren van december 2014, meer dan vier jaar voor uw vertrek, in een periode dat u nog bij diezelfde politie werkte maar er toch geen beroep op deed. Bovendien blijkt uit uw verklaring dat u uw vertrek al gepland had op het moment dat u uw klacht indiende, gezien u op 12 maart 2019 bent gehuwd met uw partner omdat u ging vertrekken (CGVS, p. 9, 10). Er kan van iemand die zelf bij de politie heeft gewerkt en werkelijk voor zijn leven vreesde toch wel verwacht worden, om sneller beroep te doen op de autoriteiten. U liet in de klacht overigens opnemen dat u bij uw grootmoeder ging wonen daar waar u bij de grootmoeder van uw partner ging onderduiken (CGVS, p. 11).

Tenslotte moet er worden opgemerkt dat u nadat de benadeelden eisten dat u wapens aan hen bezorgde nog bijna drie maanden in El Salvador bleef wonen (CGVS, p. 4, 11). Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, zou men toch verwachten dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken. Bovendien reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning dat u hier een vriend hebt die had aangeboden u te helpen en te ontvangen is uitermate zwak (CGVS, p. 10). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat de door u aangehaalde afpersingen en bedreigingen en de beweerde gevolgen hiervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de geboorteaktes van u en uw gezin, het uittreksel uit uw strafregister, uw huwelijksakte, de foto's van uw gezin, uw diploma, het bewijs dat u bij de politie werkte, hebben enkel betrekking op uw identiteit en gezinssamenstelling, uw onderwijs, uw werk en uw reisweg, elementen die hier niet meteen ter discussie staan. Er kan echter geen informatie uit worden afgeleid met betrekking tot een eventuele band tussen uw problemen en de criteria van de Vluchtelingenconventie of met betrekking tot de ernst van de door u aangehaalde problemen. Uw afgewezen visumaanvraag toont enkel dat u in 2017 niet de mogelijkheid had om op legale manier naar de Verenigde Staten te reizen. De nieuwsartikelen hebben geen betrekking op uw persoonlijke toestand, maar enkel op de algemene situatie in uw omgeving (CGVS, p. 4). Bijgevolg kunnen ook deze documenten bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als voormalig lid van de nationale politie op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust.

Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uw moeder N. E. V. P. (O.V. 8.959.823; CG 19/27032) ook een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft maar nog niet gehoord werd door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn); artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet; artikel 57/6/2, juncto 62, van de Vreemdelingenwet; artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (B.S., 27 januari 2004 - hierna KB CGVS); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij wijst er op dat omwille van het wijdverspreide geweld in El Salvador, elke Salvadoraanse onderdaan in wezen het risico loopt om afgeperst te worden of om getroffen te worden door het geweld veroorzaakt door gewapende groepen en dat sommige groepen personen om verschillende redenen gemakkelijker in het vizier komen van maras en dienen daarom beschermd te worden. Hij stelt dat hij erkend dient te worden als vluchteling, minstens als lid van een specifieke sociale groep, Salvadoranen die voor de politie hebben gewerkt; de mensen die een klacht hebben neergelegd bij de politie tegen de bendes; als returnees.

Hij stelt dat het CGVS niet betwist dat verzoeker voor de politie heeft gewerkt en stelt verzoeker daarom mogelijk door de leden van MS geïmpliceerd werd. Personen die bij de politie hebben gewerkt worden in de UNHCR Guidelines als bijzonder kwetsbare personen beschouwd, en ook de COI Focus is duidelijke over het risico voor verzoeker omwille van zijn werk als politieman (COI Focus, punt. 3.10). Ondanks zijn gedwongen ontslag omwille van de problemen met bendeleiden, bleef hij problemen kennen.

Hij moest renta blijven betalen en werd bedreigd om een politiewapen af te geven. Hij had deze bedreigingen niet gekend, mocht hij geen politieman zijn geweest.

Het CGVS betwist ook niet dat hij een klacht heeft ingediend bij de politie en de klacht werd ook neergelegd op het CGVS. De UNHCR Guidelines beschouwen personen die meewerken met de autoriteiten tegen bendes als een bijzonder kwetsbare groep en ook de COI Focus bevestigt het objectief risico in hoofde van verzoeker (COI Focus, p. 13).

Wat betreft de erkenning van de vluchtelingenstatus omwille van zijn hoedanigheid als returnee, stelt verzoeker dat dit moet onderzocht worden vanuit het oogpunt van de erkenning als vluchteling en niet enkel vanuit de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in de bestreden beslissing. Returnees behoren tot een specifieke sociale groep omdat zij een onveranderlijk kenmerk hebben, nl. het feit om in het buitenland verbleven te hebben en geacht te worden over financiële middelen te beschikken en hierdoor het risico loopt op afpersing, mishandeling en daden van bedreigingen van geweld zonder dat zij zich kunnen beroepen op bescherming van de Staat. Hij stelt dat het CGVS heeft nagelaten om de individuele situatie van verzoeker als returnee analyseren. Hij wijst er op dat het vermeend verminderd risico van vervolging bij terugkeer voor returnees die initieel het land verlieten om economische redenen ook verre van duidelijk is en verwijst daarbij naar een rapport van IDMC van 2018 dat stelt dat returnees bijzonder kwetsbaar zijn voor afpersing en moeilijkheden kennen om sociaal en economisch te reïntegreren waardoor ze ook het risico lopen gerekruteerd te worden door de maras. Ten overvloede merkt verzoeker ook op dat het CGVS een foutieve lezing maakt van de passages in de COI Focus over returnees en dat van de zeven geciteerde bronnen in de COI Focus er zes stellen dat terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is die returnees aan een bijzonder risico van vervolging onderwerpt, en er één is die zegt hierover geen informatie te hebben terwijl het CGVS simpelweg concludeert *“voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als diegenen die niet emigreerden”*, wat intellectueel oneerlijk is en niet strookt met het door de diensten van het CGVS opgestelde rapport. Vervolgens citeert het verzoekschrift verschillende passages uit de bij het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie waarin wordt gerapporteerd over returnees die slachtoffer werden van moord, seksuele uitbuiting en gevallen van verdwijning worden gerapporteerd: HRW, *“Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”*, Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *“Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis”*, september 2018 en International Crisis Group (ICG), *“El Salvador’s Politics of Perpetual Violence”*, 19 december 2017.

Wat de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoeker betreft wijst verzoeker er op dat het CGVS het relaas van verzoeker in het algemeen geloofwaardig acht, maar dat het stelt dat zijn beweerde problemen van lokale aard zijn geweest en dat enkele van zijn verklaringen zijn geloofwaardigheid toch aantasten. Verzoeker stelt dat zijn geloofwaardigheid niet aangetast werd door zijn verklaringen en dat zijn problemen niet lokaal van aard zijn. Hij stelt dat het noodzakelijk was voor verzoeker om te blijven werken nadat hij ging schuilen bij de oma van zijn vriendin omdat dit noodzakelijk was om te overleven en dat hij op de werkplaats buiten de colonia was en minder zichtbaar maar in permanente angst leefde. Hij heeft bij de DVZ enkel summier verteld wat er gebeurd is en er werd hem niet gevraagd of de bendeleden hem nog zijn gaan opzoeken, zodat dit geen tegenstrijdigheid is. Wat betreft het feit dat hij pas vijf dagen voor zijn vertrek klacht neerlegde bij de politie stelt hij dat het heel gevaarlijk is om klacht neer te leggen tegen een bende in El Salvador en dat het logisch is pas klacht in te dienen als men een uitvlucht heeft. Hij was goed op de hoogte van het gevaar en het zou ongeloofwaardig zijn als hij op voorhand een klacht zou hebben ingediend. De politie is ook niet in staat om zichzelf en slachtoffers te beschermen. Dat hij nog drie maanden in El Salvador bleef nadat hij bedreigd werd door MS stelt hij dat deze vraag hem niet gesteld werd door het CGVS, dat hij geen geld had om eerder te vertrekken en dat deze beslissing om zijn vrouw en kinderen achter te laten, een moeilijke beslissing is.

Met verwijzing naar artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker, dat het CGVS het voordeel van de twijfel zeer ruim zou moeten toepassen, gezien de *prima facie* erkenning die tot voor kort van toepassing was.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zijn er objectieve elementen van het profiel van verzoeker die niet betwist worden door het CGVS waardoor verzoeker in gevaar zou zijn in geval van terugkeer naar El Salvador. Hij is in gevaar omwille van zijn werk voor de politie, omwille van de klacht die hij ingediend heeft en gezien zijn hoedanigheid van returnee in geval van terugkeer. Indien de vluchtelingenstatus niet wordt toegekend, moet de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet meent verzoeker dat het CGVS de voorwaarden van deze bepaling verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld dat in El Salvador woedt. Hij wijst er op dat het CGVS de situatie in El Salvador analyseert aan de hand van twee COI Focus-verslagen, één over de veiligheidssituatie in het land en één over returnees, en van Guidelines van het UNHCR over asielverzoeken van Salvadoraanse onderdanen. Hij verwijst vervolgens naar de arresten *Diakité en Elgafagi* van het Hof van Justitie en stelt dat hieruit kan afgeleid worden dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld. Hieromtrent betoogt hij dat volgens verschillende bronnen El Salvador een van de meest gewelddadige landen ter wereld is, dat het geweld de vorm aanneemt van moorden, afpersingen, verdwijningen en dat het geweld zowel gericht is als willekeurig van aard. Hij wijst er op dat de COI Focus zelf stelt dat niet kan worden uitgesloten dat er in El Salvador sprake is van een gewapend conflict (COI Focus, *El Salvador. Situation securitaire*, p. 6). Verzoeker citeert vervolgens een aantal rapporten die moordcijfers bevatten, met name International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, op. cit., p. 1.; Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*; Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019 en leidt daar uit af dat El Salvador één van de hoogste moordgraden *per capita* ter wereld kent, en zeker al het hoogste in Amerika. Hij stelt verder dat zelfs al wordt er een daling van het aantal slachtoffers geregistreerd sinds 2015, toch blijft El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld, dat het land gekenmerkt is door geeld met een extreem hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen en verkrachtingen en dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en diffuus is en dat iedereen er kan aan blootgesteld worden. Hij is dan ook van mening dat er in El Salvador weldegelijk sprake is een situatie die rechtvaardigt dat hij, in subsidiaire orde, een bescherming moeten krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vordert in hoofddorde de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing van het CGVS;
2. BJB-aanstelling;
2. International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018, URL: <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>;
3. Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018, URL: <https://www.internaldisplacement.org/sites/default/files/inline-filcs/201809-idmc-el-salvador-case-study1.pdf>;
4. Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, URL: <https://www.hrw.org/sites/default/files/reportpdf/elsalvador0220web0.pdf>;
5. International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017, URL: <https://www.crisisgroup.org/ladn-america-canbbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>;
6. Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*, URL: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>;
7. OSAC, *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019, URL: <https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/dl222be6-4e5d-461f-912c-15f4acc90b02>.

3. Nieuwe elementen

Geen van beide partijen brengt nieuwe elementen aan bij de Raad.

4. Beoordeling

4.1. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op problemen met de bende MS in El Salvador. Verzoeker werkte als lijfwacht bij de politie van 2013 tot mei 2015 en daarna als assistent boekhouder bij een bakkerij en werd in beide hoedanigheden afgeperst door bende leden van MS.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker als lijfwacht bij de politie werkte tussen 1 februari 2013 tot en met 1 mei 2015 en dat hij voor het eerst met bendes te maken kreeg in december 2014 toen hij voor de politie als lijfwacht van een politicus van de partij ARENA in de wijk waar hij woonde werd tegengehouden op straat door bendeleden die van hem geld eisten. De bedragen die zij eisten waren aanvankelijk klein maar werden snel groter en op een bepaald ogenblik kon verzoeker de bedragen niet meer betalen. Verzoeker nam ontslag als lijfwacht bij de politie in 2015 in de hoop dat de bendeleden hem niet meer zouden afpersen en bedreigen maar toch bleven de afpersingen doorgaan. In 2017 vroeg verzoeker een visum aan voor de VS omdat hij de situatie niet meer kon uithouden, maar dit werd geweigerd omdat hij niet gehuwd was (notities, p. 11). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de afpersing door de bendes gestaag toenam en dat de vraag om wapens van de politie te stelen in december 2018 gepaard ging met doodsb bedreigingen aan zijn adres en dat van zijn familie. Nadat de bende eiste dat hij wapens van de politie moest bezorgen in december 2018 gaven ze hem een maand om dit te doen (notities, p. 11). Kort daarop verlaat verzoeker zijn woning in de kolonie Ciudad Merliot (notities, p. 5) en verhuisde naar het huis van de oma van zijn echtgenote in San Marco (notities, p. 19).

4.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op basis van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde stukken het mogelijk acht dat verzoeker werd geïdoleerd door leden van MS. Evenwel wordt gesteld dat de gevolgen van de afpersing niet dusdanig waren dat hij hierdoor in een situatie van extreme armoede belandde, nu hij de bedragen steeds kon betalen en nooit geld moest lenen om de bedragen te betalen zodat op basis van de afpersingen geen gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk wordt gemaakt.

Verder stelt de bestreden beslissing dat er *“vragen rijzen over enkele van uw verklaringen die uw geloofwaardigheid toch wel aantasten”*, met name dat hij er twee maanden nadat hij op 28 december 2018 werd gevraagd wapens te leveren, er in slaagde om ongezien op zijn werk te geraken, terwijl hij eerst stelde dat er wachtposten zijn die iedereen die de wijk binnenkomt, controleren en dat zijn partner en haar twee kinderen er nog steeds in het huis van de oma van zijn partner in San Marcos wonen zonder er verder problemen te hebben gehad. Tenslotte getuigt feit dat verzoeker tot vijf dagen voor zijn vertrek uit Colombia wachtte om klacht in te dienen bij de politie volgens de bestreden beslissing niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en ondermijnt de vaststelling dat hij bijna drie maanden in El Salvador bleef wonen nadat werd geëist dat hij wapens zou leveren en via Spanje naar België reisde zonder in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen de ernst de door hem aangehaalde problemen.

De Raad stelt vooreerst vast dat waar in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van verzoeker lijkt in twijfel te worden getrokken met betrekking tot de voorgehouden eis van de bendeleden om wapens te leveren, de verklaringen van verzoeker over de afpersingen door de bendeleden en de gevraagde bedragen als dusdanig niet worden betwist noch het feit dat zowel verzoeker als zijn familie daarbij met de dood bedreigd werden. De motieven dat verzoeker nog bijna drie maanden in El Salvador bleef wonen nadat van hem geëist werd dat hij wapens zou leveren, dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje en dat hij pas een klacht indiende bij de politie vijf dagen voor zijn vertrek uit El Salvador zijn verder naar het oordeel van de Raad onvoldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de afpersing en de bedreigingen en de Raad stelt vast dat volgens de bestreden beslissing deze elementen enkel de ernst van de door verzoeker aangehaalde problemen ondermijnen.

De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat verzoekers verklaringen over de afpersingen en de ermee gepaard gaande bedreigingen voldoende gedetailleerd en precies zijn en in overeenstemming zijn met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door (onder meer) georganiseerde misdaadgroepen die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren, dat de georganiseerde misdaad erg actief is in El Salvador, dat het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden bende-gerelateerd is en dat het geweld er wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing (Zie COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 en UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016). De Raad kan bijgevolg met beide partijen aannemen dat verzoeker het slachtoffer was van afpersingen en bedreigingen door bendeleden van MS-13.

4.2. Wat de door verzoeker aangehaalde afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen betreft wordt in de bestreden beslissing, zoals hoger reeds aangehaald, gesteld dat deze niet ernstig en

zwaarwichtig genoeg zijn om aanleiding te geven tot het verlenen van internationale bescherming. De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensenwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een individueel geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet bij voorbaat verhelen.

De oorspronkelijke reden voor het risico mag niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd bij het vaststellen van de precieze risico's waaraan verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst kunnen worden blootgesteld. *In casu* werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat de afpersing door bendeleden van MS 13 gepaard ging met doodsb bedreigingen aan het adres van verzoeker en zijn familie.

De beslissing van de commissaris-generaal is evenwel, wat dit aspect betreft, beperkt tot de vaststelling dat verzoeker is ingegaan op de eis tot betaling en hiermee verder problemen met de bende verhinderde; hij op geen enkel moment geld moest lenen om zijn rekeningen te betalen en dat verder uit zijn verklaringen niet bleek dat hij in een situatie van extreme armoede was beland of bij terugkeer zal belanden waardoor hij onmogelijk kon of zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting en dat hij op basis van afpersingen geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt. Dit betekent dat de commissaris-generaal van mening is dat de *renta* niet zwaarwichtig genoeg is om van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen spreken, nu er geen probleem was zolang verzoeker betaalde en niet in de onmogelijkheid verkeerde om deze *renta* te blijven betalen.

De motivering in de bestreden beslissing houdt daarbij evenwel geen rekening met het feit dat verzoeker ophield met de *renta* te betalen en de gevraagde wapens aan de bende niet leverde en dat de bendeleden ermee dreigden verzoeker of zijn familie te vermoorden indien hij niet betaalde of de wapens niet leverde. Er kan immers geargumenteed worden dat verzoeker, door in eerste instantie zijn wijk en vervolgens El Salvador te ontvluchten geweigerd heeft het geëiste bedrag te betalen en zich op die manier verzet heeft tegen de bende. De vraag is dan ook of het risico voor verzoeker bij terugkeer dermate geëvolueerd is dat de doodsb bedreigingen die in het verleden werden geuit zullen worden uitgevoerd. De Raad stelt vast dat de objectieve landeninformatie die beide partijen voorleggen op deze vragen geen duidelijk antwoord biedt.

In de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 kan worden gelezen dat het niet-betalen of met vertraging betalen van *renta* kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 12). Ook de UNHCR Guidelines vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden gezien als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun familieleden.

Deze bedreigingen en geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes.

Er wordt in de voormelde COI Focus en de UNHCR Guidelines evenwel niet concreet verduidelijkt of Salvadoranen die naar het buitenland zijn gegaan om aan afpersing te ontsnappen, bij terugkeer door de bendes worden beschouwd als personen die zich verzet hebben tegen de eisen van de bende door El Salvador te verlaten en *de facto* te hebben geweigerd om verder afpersingsgeld te betalen. Evenmin wordt verduidelijkt wat de risico's in deze specifieke omstandigheden kunnen zijn of zijn er voldoende elementen die toelaten de mogelijke reactie van de bendes in zulke specifieke omstandigheden in te schatten. De UNHCR Guidelines stellen slechts zeer algemeen: *"In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador"* (p. 28) *(In enkele zaken werden gedeporteerden en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood, eigen vertaling)*.

De landeninformatie die ter beschikking werd gesteld van de Raad bevat overigens geen concrete informatie over de werkwijze van de bendes in de wijken die onder hun controle staan, met name of de bendes een systeem hanteren dat hen toelaat de betalingen van *renta* bij te houden en te controleren.

Uit de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *"El Salvador. Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven blijkt te zijn dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer.

In het bijzonder kan in de voormelde COI Focus het volgende worden gelezen. Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te kennen (p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geïdende bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (p. 12).

Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (p. 13 en 17).

In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (p. 17-18).

Veronica Reyna, van de *"direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista"* (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden geïdende met het oog op afpersing (p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsb bedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen. Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (p. 18). Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven.

Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van afpersing omdat zij als vermogend worden gezien. Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (p. 20).

Miguel Montenegro, directeur van de “*Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)*”, gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, verklaart dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (p. 14).

Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen / meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (p. 21).

De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van “*Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica*” vermeldt, zonder veel details, dat voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (p. 21).

Uit het voorgaande blijkt dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft, waarbij de situatie bij terugkeer sterk afhangt van de omstandigheden die tot het vertrek hebben geleid. De voorliggende informatie blijft echter zeer algemeen, is niet eenduidig en laat niet toe op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

Gelet op het voorgaande blijkt dat een nader onderzoek zich opdringt en dat het de Raad aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 april 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET